

Arrest

nr. 317 666 van 29 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 november 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te zijn geboren op 1 januari 1997, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 april 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De notities van dit persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) bevinden zich in het administratief dossier.

Op 5 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Qardaka gelegen in het district Dochi, in de provincie Baghlan (Afghanistan). U bent ongehuwd.

In Afghanistan werkte u samen met uw vader in een voedingswinkel gelegen voor uw woning. De taliban kwamen sinds ongeveer vijf maanden langs in de winkel. Ze namen voeding mee zonder te betalen. Op een avond midden van de maand Jawza van 1400 (Afghaanse kalender, stemt in de westerse kalender overeen met juni 2021) kwamen de taliban andermaal langs om goederen bij u te halen. Iemand, u weet niet wie, heeft toen de overheid ingelicht dat de taliban in uw winkel waren. U en de talibanleden in uw winkel werden ingelicht dat soldaten in aantocht waren. U vertrok op dat ogenblik van daar en vluchtte naar het huis van uw oom. U wist dat het tot een gevecht zou komen. Bovendien vreesde u dat de taliban u er mogelijks van kon verdenken de overheid te hebben ingelicht. Terugkeren naar huis was derhalve geen optie. De aanwezige taliban vertrokken ook maar werden buiten aan uw winkel door deze soldaten aangevallen. Hierbij geraakten drie soldaten gewond en stierven twee talibanleden, één talibanlid geraakte gewond. Aangekomen bij uw oom vertelde u hem alles. Hij raadde u aan het land direct te verlaten omdat de taliban u zouden vermoorden indien ze u van iets zouden verdenken.

De dag na deze aanval kwam de overheid in de ochtend naar uw huis. Ze vroegen waar u was. Ze beschuldigden u ervan onderdak te hebben gegeven aan de taliban. Ze deden een huiszoeking en toen ze u daar niet aantroffen maanden ze uw ouders aan u naar hen te brengen. U verbleef op dat ogenblik nog bij uw oom en werd door uw ouders hierover ingelicht. Die nacht kwamen de taliban bij u thuis langs. Zij vroegen ook naar u. Tijdens dit bezoek werd uw vader geslagen en meegenomen. Sindsdien weet niemand waar hij is. De taliban beschuldigden u er op hun beurt van een klacht te hebben ingediend tegen hen, hen te hebben verraden bij de overheid. U werd dan ook verantwoordelijk geacht voor de aanval in de nabijheid van uw winkel waarbij twee talibanleden stierven.

De nacht van de inval van de taliban in uw woning, vatte u uw reis naar het buitenland aan. U verliet toen het huis van uw maternale oom en reisde via Kabul eerst tot in Nimroz. Vanuit Nimroz reisde u vervolgens via Pakistan naar Iran, Turkije, Italië en Frankrijk tot in België. U kwam aan in België op 21 november 2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021.

Twee dagen na uw vertrek ontving uw familie twee brieven van de taliban. In deze brieven vroegen de taliban om u aan te melden bij hen. De taliban liet weten dat uw vader gevangen zou blijven indien u zich niet aanmeldde. Ook de overheid stuurde een brief waarin u werd gevraagd om voor hun rechtbank te verschijnen. Uw moeder verhuisde na uw vertrek naar een ander dorp om samen te wonen met uw maternale oom. Ook na uw vertrek uit Afghanistan blijven de taliban op zoek naar u. De taliban komen regelmatig langs bij uw maternale oom. Uw voedingswinkel werd na uw vertrek uit Afghanistan in brand gestoken door de taliban.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: twee kopieën van het Afghaans identiteitsdocument van uw vader en een kopie van de eigendomsdocumenten van de winkel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban. Op een avond was er een aanval van de overheid voor uw winkel. Tijdens deze aanval stierven twee talibanleden en één van hen geraakte gewond. De taliban beschuldigden u ervan met de autoriteiten te hebben gesproken. Er werd echter vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u de waarheid niet vertelde over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd 1 januari 2004 genoteerd als uw geboortedatum op basis

van uw verklaringen (zie fiche Dienst Voogdij d.d. 22.11.2021). Dit zou betekenen dat u 17 jaar was bij aankomst in België op 21 november 2021. Op basis van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 7 december 2021, werd bepaald dat u toen minstens 24 jaar oud was. Wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar uw geboortedatum, gaf u de eerste dag van de eerste maand van het jaar 2004 aan als geboortedatum. U baseerde uw geboortedatum op de gegevens van uw Afghaans identiteitsdocument maar kon deze niet voorleggen. U aanvaardde het resultaat van de leeftijdstest niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 4). Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met het al dan niet bezitten van identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Voogdij verklaarde u geen Afghaanse identiteitsdocumenten te hebben (Fiche Dienst Voogdij, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u uw taskara verloor onderweg (CGVS, p. 3). Wanneer geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat u zich na aankomst wellicht had vergist (CGVS, p. 26). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bijgevolg slaagde u er niet in om uw (beweerde) minderjarigheid aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u in Italië een andere naam en geboortedatum opgaf. U gaf andere identiteitsgegevens op omdat u niet in Italië wou blijven (CGVS, p. 26). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij te allen tijde correcte verklaringen aflegt in verband met zijn identiteit en leeftijd ten aanzien van de autoriteiten. Uw nalaten hieromtrent haalt uw algemene geloofwaardigheid onderuit. Gezien u ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten reeds identiteitsfraude pleegde, kan niet worden uitgesloten dat u opnieuw valse verklaringen aflegde over uw identiteit ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit en leeftijd geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonde, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Wat betreft uw asielrelaas dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidig beeld kon schetsen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat plaatsvond op 13 december 2022, gaf u duidelijk aan persoonlijke vijanden te hebben. U verklaarde dat de families van de gedode personen in uw winkel jullie persoonlijke vijanden zijn geworden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 7b). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal sprak u met geen woord over dergelijke persoonlijke vijanden. Wanneer u werd gevraagd of u problemen had met specifieke individuen antwoordde u naast de vraag (CGVS, p. 24). U verklaarde dat de taliban ook na uw vertrek op zoek blijven naar u. Volgens uw verklaringen zijn het wel steeds andere talibanleden die langskomen bij uw maternale oom. U verklaarde daarenboven uitdrukkelijk hierbij geen problemen te hebben met bepaalde talibanleden of families van bepaalde talibanleden na de aanval (CGVS, p. 25). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ sprak over persoonlijke vijanden terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde geen problemen te hebben met specifieke personen, zei u plots toch te worden gevisieerd door de families van de slachtoffers van de aanval. U gaf ook aan dat u tijdens het gesprek bij de DVZ verkeerd werd begrepen. Hierdoor leek u zichzelf echter tegen te spreken. U ging verder en zei dat u zeker bent dat de familieleden van de gewonde soldaten u zoeken omdat uw moeder u dit heeft verteld. Een moeder zou niet liegen tegen haar kind (CGVS, p. 25). Uw latere tegenwerping dat u toch problemen kent met de families van de slachtoffers van de aanval kan niet overtuigen gezien uw eerdere verklaringen. De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde bij de DVZ en het Commissariaat-generaal wat betreft uw asielrelaas en hier bovendien geen bevredigende verklaring voor kan geven, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het vreemd dat de overheid enerzijds uw familie beschuldigde van samenwerking met de taliban maar enkel interesse toonde in u wanneer leden van deze overheid na dit gevecht bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 20). Verwacht mag worden dat indien de overheid daadwerkelijk twijfelde aan de banden of relaties tussen uw familie en de taliban, ze tevens interesse toonde in uw vader tijdens hun bezoek aan uw woning. U verklaarde dat de overheid twijfelde of u lid was van de taliban en u verdacht van spionage voor de taliban (CGVS, p. 19, p. 20 en p. 22). Hun vermoeden van spionage was gelinkt aan het gegeven dat de taliban op regelmatige basis langskwamen in uw winkel, er onderdak kregen en gratis goederen meenamen (CGVS, p. 19 en 20). Het is in deze context vreemd dat de overheid geen kritische houding aannam ten opzichte van uw vader gezien hun vermoeden van spionage gebaseerd was op de aanwezigheid van de taliban in jullie winkel. De winkel was niet enkel geruime tijd eigendom van uw vader, maar bovendien was hij ook nog steeds actief in de winkel. U gaf aan dat hij u hielp in de winkel gezien uw jonge leeftijd en uw gebrek aan ervaring (CGVS, p. 20). Er mag worden verwacht dat bij uw afwezigheid de overheid op zijn minst uw vader ondervroeg naar de banden tussen uw familie en de taliban. Verder gaf u aan dat uw familie een brief ontving van de overheid. In deze brief werd u gevraagd zich bij de overheid te melden. Er moet worden vermeld dat u bij de DVZ niet sprak over deze brief. Nochtans was u tijdens dit gesprek op de hoogte van het feit dat uw familie deze brief had ontvangen. Het lijkt er aldus op dat u zaken aan uw asielrelaas toevoegt waarvan verwacht mag worden dat u deze eerder zou aanhalen.

Bovendien konden ook uw oppervlakkige verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigen. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u bij de DVZ met geen woord sprak over enige gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleek dat er verschillende zaken zijn gebeurd. Ondanks u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer u voor het eerst contact had met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan is het duidelijk dat u over al deze gebeurtenissen reeds op de hoogte was tijdens het gesprek bij de DVZ. Wat betreft uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent beweerde u in eerste instantie dat u voor het eerst opnieuw contact had met uw familie negen maanden na uw aankomst in België (CGVS, p. 6 en 14). Later bleek echter dat u negen maanden na uw vertrek uit Afghanistan opnieuw contact had met uw familie (CGVS, p. 24). Ondanks deze onduidelijkheid was u zeker op de hoogte van de gebeurtenissen op het moment van uw gesprek bij de DVZ gezien dit gesprek plaatsvond één jaar na uw aankomst in België. Het is dan ook vreemd dat u de gebeurtenissen na uw vertrek, namelijk de vernieling van uw winkel, de brieven van de taliban en hun bezoeken aan de woning van uw oom niet ter sprake bracht bij de DVZ. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt die bijdragen aan zijn vrees voor vervolging. De vaststelling dat u dergelijke kernelementen niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg uw vrees voor vervolging bij terugkeer.

Wat betreft deze gebeurtenissen na uw vertrek kon u daarenboven hierover enkel vertellen in vage bewoordingen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. Volgens u zijn de taliban nog steeds op zoek naar u. U haalde vaag aan dat mensen met brieven rondlopen in de dorpen. Er wordt aan de mensen gevraagd om bij hen te melden indien bepaalde personen worden gezien (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dat de taliban langskomen op zoek naar u bij uw maternale oom thuis. Over het aantal bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom tastte u evenwel in het duister (CGVS, p. 25). U gaf in dit verband wel aan dat ze soms maandelijks bij hem langskwamen, soms om de twee maanden en soms zelfs twee keer per maand (CGVS, p. 25). Tijdens deze bezoeken wordt het huis van uw oom soms doorzocht (CGVS, p. 14). Omtrent deze bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom kon u evenmin duidelijk aangeven wanneer de taliban u voor het eerst daar kwamen zoeken nadat u Afghanistan had verlaten. U gevraagd bij het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer ze voor het eerst langskwamen bij uw oom, tastte u hierover in het duister. U gaf in dit verband te kennen niet over deze informatie te beschikken aangezien uw maternale oom en uw moeder beiden niet geschoold zijn en dus de exacte datum van dit eerste bezoek niet kennen (CGVS, p. 14). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd wanneer de taliban voor het eerst langskwamen na uw vertrek uit Afghanistan deed u uitschijnen dat dit ongeveer twee of drie dagen na de machtsovername gebeurde (CGVS, p. 24). Het is vreemd dat u dit eerste bezoek niet eerder tijdens het persoonlijk onderhoud concreet kon situeren in de tijd daar het plaatsvond rond één van de belangrijkste gebeurtenissen in de recente geschiedenis van Afghanistan. Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan nog steeds zoveel moeite en energie steken in hun zoektocht naar u. Gelet op voorgaande kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom.

Bovendien konden ook uw verklaringen met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw vader niet overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban hem nog steeds gevangen houden, dit bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5, p. 12, p. 26 en 27). Het moet voor de taliban reeds duidelijk zijn dat u zich zo lang na de aanval op uw winkel niet plots zal aanmelden bij hen. Dat ze uw vader alsnog blijven vasthouden is dan ook weinig aannemelijk. Verder beweerde u dat de taliban brieven stuurden naar uw familie. U slaagde er echter niet in deze brieven voor te leggen doordat uw moeder deze brieven niet meenam toen ze verhuisde (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de vasthouding van uw vader en de brieven die uw familie zou hebben ontvangen.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op het gegeven dat u ook over het in brand steken door de taliban van uw winkel na uw vertrek slechts in vage en derhalve weinig overtuigende bewoordingen kon vertellen. Ook over deze gebeurtenis kon u immers niet aangeven wanneer dit is gebeurd. U stelde in dit verband dat uw maternale oom u deze informatie niet gaf. Volgens u werd deze informatie niet met u gedeeld opdat u zich niet te veel zorgen zou maken (CGVS, p. 9 tem 11). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Het houdt namelijk totaal geen steek dat uw maternale oom u wel zou vertellen dat de winkel in brand werd gestoken maar niet wou vertellen wanneer dit gebeurde om u zodoende emotioneel niet te belasten. Bovendien mag er verwacht worden dat u meer moeite zou ondernomen hebben om deze informatie te bekomen gezien de gebeurtenis verband houdt met uw vrees voor vervolging. Gelet op voorgaande kan tevens weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het in brand steken van uw winkel door de taliban.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Op basis van de kopie van het identiteitsdocument van uw vader kan niet worden besloten dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is. U legde namelijk uw eigen identiteitsdocument niet voor. Het eigendomsdocument toont aan dat uw familie een winkel had, iets wat hier op zich niet ter discussie staat. Bovendien mag niet worden vergeten dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>)

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zoals hierboven vermeldt bracht uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van *“de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur (...) en het recht verhoord te worden”*.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“ 1. Analyse van de motieven van de bestreden beslissing :

1°.

Betreffende het leeftijd van verzoeker :

We onderlijnen dat zoals het CGVS het wel weet, is het leeftijd in AFGHANISTAN geen exact wiskundig zoals hier in Europa ; Toen Tascaras afgeleverd zijn voor kinderen door de district huizen is het op basis van diverse verzamelde informatie o.a. de verklaringen van de ouders van het kind maar zeker niet op basis van een officiële document zoals een geboorte akte.

Afghaanse personen die op een specifieke leeftijd beweren te zijn op basis van de verklaringen van hun ouders zijn heel veel.

Beschouwen dat verzoeker niet genoeg zou meewerken alsook spreken over een noemenswaardig verschil is dus volgens ons echt overgeschaald en neemt bovendien geen rekening met de Afghaanse maatschappelijke en officiële context.

Men kan duidelijk, volgens ons, niet spreken van een wil om de Belgische autoriteiten te bedriegen;

2°.

Over het gebruiken in Italië van een andere leeftijd en namen, onderlijnen we dat :

Verzoekers om internationale bescherming die zo optreden in landen met een slechte reputatie qua onthaal en bescherming, zijn heel veel ;

Het is dus zeker geen criterium om de geloofwaardigheid van de nood aan bescherming te kunnen inschatten ;

3°.

Het CGVS is van mening dat verzoeker er niet in geslaagd is om de redenen waarom hij Afghanistan ontvluchtte aannemelijk te maken. Dit standpunt wordt ernstig betwist:

3.1.

Het CGVS baseert zich enkel op zijn eigen appreciatie om te beschouwen dat wat verzoeker heeft moeten doorleven niet geloofwaardig zou zijn ;

Het CGVS kan, inderdaad, geen algemene informatie inroepen die niet zou kloppen met de verklaringen van verzoeker ;

3.2.

Over het feit dat verzoeker het enige van zijn familie die verdacht is door taliban om een spion te zijn, alsook door de overheid, benadrukken we dat:

Het winkel (waar de litigieuze feiten waardoor verzoeker door beide kanten verdacht geraakt is) was op naam van verzoeker, niet meer op die van zijn vader (PO notities Pagina 20);

Verzoeker was de verantwoordelijker voor het winkel (PO notities pagina 20);

Op papier stonden ook de namen van zijn vader en opa maar gewoon per pure traditie in een mannelijk maatschappij zoals in Afghanistan (PO notities pagina 20) ;

Verzoeker zijn vader en zijn opa zijn oude mensen, duidelijk te oud om nog verdacht te zijn van ieder wat (PO notities pagina 20) ;

De mening van het CGVS (namelijk beschouwen dat al de mannen van de familie als verdacht zouden moeten zijn geweest) is helemaal niet logisch,

integendeel, de verklaringen van verzoeker zijn vrij logisch ;

3.3.

We benadrukken dat iemand in de winkel van verzoeker is gekomen om de taliban ervan te verwittigen dat de overheid ter plaatse aangekomen was ;

Als de overheid het mocht heeft kunnen zien, is het wel begrijpelijk dat verzoeker door de overheid verdacht is geweest om taliban te helpen !

3.4.

Over de verklaringen bij de dienst voogd onderlijnen we kopie van die verklaringen in het administratief dossier niet hebben kunnen terugvinden; we kunnen dus het argument van het CGVS momenteel niet tegenargumenten ; een aanvullende nota zal dus neergelegd moeten worden ;

verder benadrukken we dat daar alles te rap en te kort daar moet gebeuren ; met heel wat kans op verwarring en op vergissingen ;

Een verschil tussen die verklaringen en die bij het CGVS kan dus niet voldoende zijn om aan de geloofwaardigheid van een asielrelaas te kunnen twijfelen ;

Bovendien benadrukken we dat verzoeker zijn verklaringen bij DVZ helemaal kloppen met die op het CGVS, wat een duidelijk teken van geloofwaardigheid is ;

3.5.

Over de tijdstip van verzoeker zijn contacten met zijn familie (9 maanden na zijn vertrek uit zijn land of na zijn afkomst in België) is verzoeker in de war ;

We benadrukken dat verzoeker in mei 2021 uit zijn land is vertrokken en is hier in België in november 2021 aangekomen ;

Er zijn dus geen jaren intussen gelopen daarom is het wat moeilijk voor verzoeker om de maanden te tellen ;

Er is dus geen ongeloofwaardigheid of kwade trouw daar te zien ;

3.6.

Bij de DVZ is het van verzoeker precies verwacht om de redenen van de vlucht uit Afghanistan te vertellen (zie vraag 5 van de vragenlijst : geef kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht !) ; het kan dus wel begrijpelijk dat verzoeker het vergeten was om over de incidenten die gebeurden met zijn familie na zijn vertrek te vertellen ;

3.7.

Ten onrechte dringt het CGVS aan dat verzoeker zijn verklaringen vage en of oppervlakkig zouden zijn betreffende het winkel die in brand werd gestoken, de incidenten na vertrek en het huidige verblijfplaats van zijn vader :

We kunnen inderdaad vaststellen dat op geen enkele moment tijdens het persoonlijk onderhoud tegenpartij verzoeker heeft verwittigd dat de info gegeven onvoldoende zouden zijn ;

Verzoeker heeft dus geen kans gehad om verdere verklaringen te kunnen afleggen en heeft ook geen kans gehad om te weten wat soort verdere info tegenpartij wilde weten ;

Een gebrek aan volledig onderzoek kan niet tegen verzoeker spelen !

4°.

Betreffende de documenten, is het CGVS van mening dat algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan genoeg zou zijn om die documenten en hun bewijskracht te weigeren.

Dat kan volgens ons niet zonder concreet en precies aanleidingen dat iets verkeerd met die documenten zou bestaan !

Die documenten zijn bewijzen waarmee het CGVS moet rekening houden voor de analyse van het dossier.

Zeker als tegenpartij geen enkele concrete kritiek over die documenten kan formuleren !

5°.

Er zijn ter conclusie zeker en vast genoeg elementen om de bestreden beslissing te vernietigen en het statuut van vluchteling of ten minste die van subsidiaire bescherming (zien infra) toe te kennen aangezien de vrees in geval van terugkeer gegrond is.

In subsidiaire orde moet men wel concluderen dat talrijke informatie door het CGVS totaal verkeerd worden begrepen of, enkel op basis van de persoonlijke mening van de PO onderzocht waren, met als gevolg dat ten minstens een extra onderzoek door het terugsturen van het dossier naar het CGVS wel nodig is.

2. TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING:

Helemaal ondergeschikt, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt erkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet luidt:
[citaat voormeld artikel]

In het arrest *Diakité* (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie van “internationaal of binnenlands gewapend conflict” als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”. (HvJ, *Diakité*, C-285/12, punt 28).

De regio van herkomst van verzoeker, namelijk het dorp QARDAKA (Baghlan provincie – Dochi district) wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De verwerende partij is echter van mening dat verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het verslag “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation” van december 2017, alsook de updates van 2018 en 2019 om te concluderen dat verzoeker in Kabul veilig kan wonen.

Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook van de beschikbare informatie.

2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

In Augustus 2018 heeft de UNHCR een verslag “Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” gepubliceerd.

Volgens dit verslag is de veiligheidssituatie in Afghanistan erg verslechterd sinds 2014:
[citaat voormelde bron]

OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben ook gewezen op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, die veel gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten:

[c i t a t e]
https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentral_asien/Afghanistan/190912-afg-sicherheitslage-f.pdf

[c i t a t e]
<https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2019/asi-pacifique/rapport-annuel-2019/article/afghanistan-rapport-annuel-2019>

Human Rights Watch: [citaat <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>]

Ondanks de discussies voor een vrede akkoord, is de veiligheidssituatie niet fundamenteel veranderd.

Een verslag van de organisatie Human Rights Watch bevestigde de hierboven vermelde elementen:
[citaat <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>]

Al deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan. Sinds 15 augustus 2021, hebben de Taliban de macht in Afghanistan genomen:

[c i t a t e]
https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf, p. 14-15]

Ondanks een vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban :
[Ibid., p. 58]

Er zijn nog veel geweldincidenten vanwege andere gewapende groepen :
[Ibid., p. 59 en p. 61-62]

UNHCR riep, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen :

[citaat <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,611a4c5c4,0.html>]

UNHCR heeft recent zijn positie over de toegang tot het grondgebied voor Afghaanse immigranten herbevestigd:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html> , p. 2-3]

In dit verband heeft uw Raad reeds geoordeeld dat de door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moesten geanalyseerd worden:

[citaat RvV 17 januari 2019, nr. 215 314]

Er zij op gewezen dat de bronnen waarop de motivering van verwerende partij gebaseerd is, van januari 2022 dateren en dat de laatste voor dit verslag verzamelde informatie van 8 december 2021 dateert. Het blijkt hier duidelijk dat de gebruikte informatie door verwerende partij niet voldoende zijn geactualiseerd.

Er wordt ook opgemerkt dat het EASO-verslag van januari 2022 benadrukt dat :

[citaat

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf , p. 8-11]

Gezien de hierboven ontwikkelingen, lijkt het voorbarig te denken dat de veiligheidssituatie zich in Afghanistan heeft gestabiliseerd. Het gebrek aan actuele en objectieve informatie zou voorzichtig moeten maken.

Uw Raad heeft trouwens in een recent arrest benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om te kunnen oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd werd: [citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813, p. 22-23]

Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd was, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie die hierboven vermeld zijn.

Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel haar standpunt te heroverwegen, ofwel haar standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om haar standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.

Ter herinnering, heeft de European Country of Origin Sponsorship (hierna ECS) een verslag geschreven in november 2010 waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM :

[citaat <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelines-final-version.pdf> , p. 6-8]

In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd heeft.

2.2 De toepasselijkheid van artikel 48/4, §2, onder b) van de wet van 15.12.1980 in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

☐ Humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

Afghanistan wordt momenteel geconfronteerd met een ongekende hongersnood". In een verklaring van 11 januari 2022 riepen de VN op tot bijstand aan Afghanistan. De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzeekerheid en beschikt niet over voldoende voedsel, waarvan er 8,7 miljoen met de honger dood worden bedreigd. Uit de peiling van het Wereldvoedselprogramma (WVP) blijkt dat naar verluidt slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende eet. Een op de twee kinderen onder de vijf jaar is ondervoed en kan elk moment sterven als er geen hulp komt. Het WVP heeft gemeld dat de piekwinter in Afghanistan deze al catastrofale crisis nog verergert.

Volgens het WVP staat het land op de rand van een economische ineenstorting. Het agentschap zegt dat de acute ondervoeding in 25 van de 34 provincies boven het noodniveau ligt en naar verwachting zal verergeren.

Deze humanitaire crisis is de afgelopen jaren alleen maar toegenomen; het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft, is de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd. Afghanistan heeft het hoogste aantal mensen ter wereld die in noodsituaties niet over voedsel kunnen beschikken en dit aantal is het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen.

De Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

☐ Verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.

Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg bevorderlijk is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasie hebben de onafhankelijkheid van Afghanistan op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjet-bezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van voedsel) om de verzetshaarden tegen de bezetting te ledigen.

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden massaal omgezet in papaverteelt, en de afhankelijkheid van de papaverboeren werd in stand gehouden door de drugshandelaren, zodat zij verstrikt raakten in de teelt. Tussen 2001 en 2021 is het areaal voor de papaverteelt verdrievoudigd.

De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, vóór de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en kneep zij een oogje dicht voor het misbruik van deze hulp. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.

Na de val van de regering van Ashraf Ghani schakelden veel boeren over op de winstgevender papaverteelt, die door de Taliban werd getolereerd, waardoor de voedselonzeekerheid nog verder toenam. Hoewel de Taliban hebben beloofd de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. Voormalige donorlanden willen geen zaken doen met de door de Taliban geleide regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, met name op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.

Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte als gevolg van het gebrek aan infrastructuur om het gebrek aan neerslag te compenseren, maar ook als rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban hun internationale verplichtingen na te komen om de internationale financiële hulp op te schorten, de deviezenreserves van het land te bevriezen en de humanitaire hulp stop te zetten.

In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van gemeenschappen en dwingen dorpelingen hen te voeden.

Het beleid van de Taliban berooft de meeste vrouwen ook van hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het huishouden was.

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren werden gefinancierd door buitenlandse donoren wier hulp is stopgezet.

De combinatie van deze elementen heeft geleid tot de huidige hongersnood.

In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van specifieke acties van specifieke actoren.

3.3. De situatie van de familie van verzoeker :

De situatie van verzoeker zijn familie is heel moeilijk ; de vader zit in gevangenis en is te oud om nog te werken ;

Met de machtsovername door de Taliban verergerde de situatie.

We benadrukken dat de PO absoluut geen zorg heeft getoond tijdens de persoonlijk onderhoud om het dossier qua economische situatie te onderzoeken.

2.4. De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaal-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het Hof heeft bijvoorbeeld geoordeeld dat de sociaaleconomische situatie van de Grieks-Cypriotische gemeenschap in Noord-Cyprus of die van de Roma in Roemenië voldeden aan het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst. In beide gevallen waren de aangetroffen levensomstandigheden hetzij het gevolg van een discriminerende behandeling van een bepaalde bevolkingsgroep, hetzij van maatregelen van de autoriteiten.

In een situatie waarin een staat onverschillig blijft tegenover een situatie van armoede, kan er volgens het Hof sprake zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM, mits de behandeling die het gevolg is van deze onverschilligheid een bepaalde graad van ernst bereikt.

Het Hof heeft ook een positieve verplichting voor de lidstaten erkend om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, hoewel sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd. Terwijl het Hof in de zaak in kwestie, Pancenکو v. Letland niet van mening was dat de resulterende situatie het door artikel 3 EVRM vereiste niveau van ernst bereikte, erkent zij het beginsel indien het niveau van ernst wordt bereikt.

In de zaak MSS tegen Griekenland en België heeft het Hof dit beginsel daadwerkelijk in praktijk gebracht, aangezien de situatie waarin de asielzoekers zich in Griekenland bevonden bijzonder ernstig was, aangezien zij niet konden voorzien in hun meest elementaire behoeften, voortdurend moesten vrezen voor geweld of diefstal, en geen uitzicht hadden op verbetering van hun situatie.

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het feit dat een groot aantal mensen het doelwit is van de betrokken behandeling, niet in de weg staat aan de toepassing van artikel 3 EVRM, zolang het risico maar voldoende concreet en waarschijnlijk is.

In dit arrest veroordeelt het Hof niet alleen Griekenland wegens schending van het Verdrag ten aanzien van asielzoekers op zijn grondgebied, maar ook België wegens het terugsturen van een asielzoeker naar Griekenland. Het gaat hier om de positieve verplichting van de lidstaten om een persoon niet terug te zenden naar een land waar een ernstig risico bestaat op schending van het Verdrag, die later door het Hof is herhaald in de zaak Sufi en Elimi tegen het Verenigd Koninkrijk.

Om aan zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 3 EVRM te voldoen, moet een lidstaat van het Verdrag derhalve het risico van een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst onderzoeken.

In zijn arrest in de zaak SHH tegen het Verenigd Koninkrijk heeft het Hof verduidelijkt dat het er niet om gaat het Verdrag op te leggen aan niet-lidstaten, maar alleen om een lidstaat te verbieden een persoon die onder zijn toezicht staat, terug te zenden naar een Staat waar hij een behandeling riskeert die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Volgens de heer MAES was het Hof aanvankelijk terughoudend met de toepassing van artikel 3 EVRM op de terugkeer naar een land waar de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden problematisch zijn, maar heeft het dit idee geleidelijk aanvaard, waarbij het twee situaties heeft onderscheiden.

Het eerste geval is wanneer de sociaal-economische of humanitaire situatie noch direct, noch indirect door de autoriteiten van het land van terugkeer wordt veroorzaakt. In dit geval is het Hof van oordeel dat een verwijdering naar een dergelijk land alleen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn. Vervolgens past het Hof de in het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk geformuleerde ernsttoets toe.

Indien daarentegen de autoriteiten van het land van terugkeer of andere niet-overheidsactoren direct of indirect verantwoordelijk zijn voor de situatie in het land, zal het Hof aanvaarden dat bepaalde levensomstandigheden neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling en zal het Hof het in artikel 3 EVRM neergelegde beginsel van non-refoulement toepassen. Vervolgens zal de zwaartekrachttoets van MSS tegen Griekenland en België toegepast worden.

De relevantie van dit onderscheid en de toepassing ervan in de praktijk is echter twijfelachtig, omdat het moeilijk is een grens te trekken tussen deze twee hypothesen, met name in de context van klimaatcrises, die in de komende decennia waarschijnlijk een belangrijke kwestie zullen zijn voor de bescherming van de grondrechten.

In het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, dat betrekking heeft op de humanitaire crisis in Somalië, lijkt het Hof de verantwoordelijkheid van statelijke en niet-statelijke actoren ruim uit te leggen. Zij is namelijk van oordeel dat het feit dat de droogte tot de humanitaire crisis heeft bijgedragen, niet volstaat om de directe en indirecte verantwoordelijkheid van de partijen bij het conflict uit te sluiten. Zij wijst er met name op dat de terroristische groepering Al Shabaab, die een deel van Somalië in handen heeft gekregen, humanitaire organisaties de toegang heeft geweigerd, waardoor de levensomstandigheden van de door haar gecontroleerde bevolkingsgroepen nog verder zijn verslechterd.

Gelet op de verantwoordelijkheid van de actoren achtte zij het gepast de redenering in MSS toe te passen in plaats van die in N. tegen het Verenigd Koninkrijk, en te analyseren in hoeverre verzoekers in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien, en wat de vooruitzichten zijn op verbetering op korte termijn. Zij constateerde een schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij wees op het feit dat de helft van de bevolking voor voedsel afhankelijk was van humanitaire hulp, en dat de humanitaire hulp uit verschillende gebieden was teruggetrokken. De humanitaire crisis trof een kwart van de Somalische bevolking en dreigde op te lopen tot een derde..

Het Hof stelt dus uitdrukkelijk dat de voor de toepassing van artikel 3 EVRM vereiste ernstdrempel lager is wanneer de humanitaire crisis in een land het - zelfs gedeeltelijke, rechtstreekse of indirecte - gevolg is van een conflict.

Enkele maanden later werd het Hof in de zaak Hussein tegen Zweden verzocht zich te buigen over de levensomstandigheden in Afghanistan, dat ook door een gewapend conflict werd gekenmerkt. In dit arrest volgde het Hof een wezenlijk andere, en nogal onduidelijke, redenering, waarbij het van oordeel was dat hoewel sociaal-economische en humanitaire overwegingen van essentieel belang zijn bij de kwestie van

gedwongen terugkeer naar een specifieke regio van het land van herkomst, deze overwegingen niet noodzakelijk van invloed zijn op het risico van schending van artikel 3 van het EVRM in deze regio's.

Een verklaring voor dit op het eerste gezicht tegenstrijdige standpunt is te vinden in het latere arrest SHH tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin het Hof uitlegt dat de situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met die in Somalië. Het Hof legt uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan weliswaar ook het gevolg is van een aanslepend conflict, maar dat er in Afghanistan nog steeds staatsstructuren bestonden, zij benadrukt dat de hoofdstad Kabul onder controle van de regering stond en niet van islamistische opstandelingen zoals Mogadishu en Centraal-Somalië, en zij onderstreept tenslotte de belangrijke aanwezigheid van humanitaire hulp in Afghanistan. Het Hof wijst tevens op de spanningen die de Afghaanse autoriteiten hebben geleverd om de bevolking te beschermen, hoewel de resultaten ontoereikend blijven.

Het Hof grijpt dus niet terug op de in de zaken Sufi en Elmi ontwikkelde rechtspraak, maar is van oordeel dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was.

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijkt de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar in vele opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig.

2.5. Subsidiare bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

In het internationale beschermingsrecht correspondeert artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM:

"Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet in artikel 48/4, b) van de wet van 15 december 1980.

M. MAES benadrukt dat de werkingssfeer van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn beperkt is tot onmenselijke en vernederende behandeling door de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren: "a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren bedoeld onder a) en b), met inbegrip van internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7. "

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) heeft de contouren van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt in zijn arrest M'Bodj (HvJEU, 18 december 2014, Mohamed M'Bodj tegen Belgische Staat, C-542/13):

"35. Zo bevat artikel 6 van deze richtlijn een lijst van actoren van ernstige schade, die het idee ondersteunt dat dergelijke schade moet worden veroorzaakt door het gedrag van een derde partij en dus niet simpelweg het gevolg kan zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel van het land van herkomst. Evenzo blijkt uit overweging 26 van de richtlijn dat de risico's waaraan de bevolking van een land of een deel daarvan in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zichzelf geen individuele bedreigingen vormen die als ernstige schade moeten worden gekwalificeerd. Hieruit volgt dat het risico van verslechtering van de gezondheidstoestand van een onderdaan van een derde land die aan een ernstige ziekte lijdt als gevolg van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land van herkomst, zonder dat hem opzettelijk zorg is onthouden, niet volstaat om hem het voordeel van subsidiare bescherming toe te kennen.

De parallel is treffend met het arrest N tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

[citaat voormeld arrest, § 31]

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het arrest M'Bodj betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling, die een aan een ernstige ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden, het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land. Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van de subsidiare bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiare bescherming zinloos te maken.

De subsidiare bescherming zal immers alleen van toepassing zijn wanneer de gevreesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" vormt vervolging die moet leiden tot de erkenning van de status van vluchteling.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiare bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen vrijwillige behandeling door deze actoren, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De humanitaire crisis die Afghanistan thans kenmerkt, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de

Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

In strijd met de "New Policy for the Examination of Applications for International Protection from Afghanistan" van het CGVS wordt aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, subsidiaire bescherming verleend wegens het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in hun land.

2.6. De analyse van het COI Focus die door tegenpartij ter staving van haar beslissing neergelegd werd.

Uit het verslag NANSSEN van 23 juni 2022 betiteld : "Afghanistan : het gewicht van de bronnen – guidelines van de UNHCR en richtlijnen van de EUAAA:

[*c i t a t*
<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>]

Verzoeker verwijst naar de inhoud van dit verslag voor meer details."

De verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te treffen en een nieuwe beslissing te nemen.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken gevoegd.

Op 5 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Op 8 maart 2024 maakt ook de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarbij hij de volgende inventaris van stukken voegt:

- *Bewijs van zijn werk*
- *Getuigenissen van zijn collega's en vrienden"*

Replicerend op de door de verweerder overgemaakte aanvullende nota, verwijst de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting naar 's Raads arrest nr. 297 075 dat een vernietiging behelst van de beslissing van het CGVS daar er te weinig concrete en actuele informatie is over wat gebeurt bij een terugkeer. Zij stelt dat uit de COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan. Zij vervolgt dat de voormelde COI melding maakt van een amalgaam aan migratiebewegingen, veroorzaakt door de oorlog, dat er sprake is van een terugkeer uit Iran en Pakistan, dat het gaat om mensen die tijdelijk gevlucht zijn voor het geweld van de taliban, doch geen specifiek probleem hadden. Zij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Zij wijst er in het kader van vrijwillige

terugkeer ook op dat de taliban hiervoor geen 'reclame' zullen maken en dat het feit dat zij wel hoogopgeleiden terug willen niet verassend is. Betreffende gedwongen terugkeer uit het Westen licht de raadvrouw van de verzoeker toe dat er maar sprake is van enkele gevallen en, dat dit, behoudens één geval waarvan dit niet duidelijk is, telkens personen betroffen die veroordeeld werden wegens terrorisme en waarvan aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake zou zijn geweest van verwestering. Betreffende de socio-economische situatie betoogt de raadvrouw van de verzoeker dat in 2022 nog kon worden aangenomen dat de taliban een moeilijke situatie geërfd hebben, maar dat dit, 3,5 jaar nadat de taliban aan de macht kwamen, niet langer kan aangenomen worden, en dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie. In het kader van de socio-economische situatie wijst zij er ook nog op dat, ten gevolge van het taliban-beleid, bepaalde economieën worden gesloten, zoals het uitgangsleven en de sportevenementen, en dat vrouwen uitgeschakeld worden van het sociaal leven. Zij meent dan ook dat het aan de Raad is om een nieuwe evaluatie te maken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De hele lijst van aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien verzuimt de verzoeker om concreet toe te lichten op welke wijze deze of gene van de door hem opgesomde rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing en argumenteert waarom hij als vluchteling moet worden erkend en/of waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen. Deze kritiek is, gelet op hetgeen hierna volgt, ongegrond.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. De verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat hij vreest door de taliban te worden vermoord wegens verdenking van spionage. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas als volgt samengevat:

“U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Qardaka gelegen in het district Dochi, in de provincie Baghlan (Afghanistan). U bent ongehuwd.

In Afghanistan werkte u samen met uw vader in een voedingswinkel gelegen voor uw woning. De taliban kwamen sinds ongeveer vijf maanden langs in de winkel. Ze namen voeding mee zonder te betalen. Op een avond midden van de maand Jawza van 1400 (Afghaanse kalender, stemt in de westerse kalender overeen met juni 2021) kwamen de taliban andermaal langs om goederen bij u te halen. Iemand, u weet niet wie, heeft toen de overheid ingelicht dat de taliban in uw winkel waren. U en de talibanleden in uw winkel werden ingelicht dat soldaten in aantocht waren. U vertrok op dat ogenblik van daar en vluchtte naar het huis van uw oom. U wist dat het tot een gevecht zou komen. Bovendien vreesde u dat de taliban u er mogelijks van kon verdenken de overheid te hebben ingelicht. Terugkeren naar huis was derhalve geen optie. De aanwezige taliban vertrokken ook maar werden buiten aan uw winkel door deze soldaten aangevallen. Hierbij geraakten drie soldaten gewond en stierven twee talibanleden, één talibanlid geraakte gewond. Aangekomen bij uw oom vertelde u hem alles. Hij raadde u aan het land direct te verlaten omdat de taliban u zouden vermoorden indien ze u van iets zouden verdenken.

De dag na deze aanval kwam de overheid in de ochtend naar uw huis. Ze vroegen waar u was. Ze beschuldigden u ervan onderdak te hebben gegeven aan de taliban. Ze deden een huiszoeking en toen ze u daar niet aantroffen maanden ze uw ouders aan u naar hen te brengen. U verbleef op dat ogenblik nog bij uw oom en werd door uw ouders hierover ingelicht. Die nacht kwamen de taliban bij u thuis langs. Zij vroegen ook naar u. Tijdens dit bezoek werd uw vader geslagen en meegenomen. Sindsdien weet niemand waar hij is. De taliban beschuldigden u er op hun beurt van een klacht te hebben ingediend tegen hen, hen te hebben

verraden bij de overheid. U werd dan ook verantwoordelijk geacht voor de aanval in de nabijheid van uw winkel waarbij twee talibanleden stierven.

De nacht van de inval van de taliban in uw woning, vatte u uw reis naar het buitenland aan. U verliet toen het huis van uw maternale oom en reisde via Kabul eerst tot in Nimroz. Vanuit Nimroz reisde u vervolgens via Pakistan naar Iran, Turkije, Italië en Frankrijk tot in België. U kwam aan in België op 21 november 2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2021.

Twee dagen na uw vertrek ontving uw familie twee brieven van de taliban. In deze brieven vroegen de taliban om u aan te melden bij hen. De taliban liet weten dat uw vader gevangen zou blijven indien u zich niet aanmeldde. Ook de overheid stuurde een brief waarin u werd gevraagd om voor hun rechtbank te verschijnen. Uw moeder verhuisde na uw vertrek naar een ander dorp om samen te wonen met uw maternale oom. Ook na uw vertrek uit Afghanistan blijven de taliban op zoek naar u. De taliban komen regelmatig langs bij uw maternale oom. Uw voedingswinkel werd na uw vertrek uit Afghanistan in brand gestoken door de taliban.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich niet betwist.

De verzoeker legt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal kopieën neer van een oude taskara van zijn vader en een kopie van een document van de winkel die de verzoeker samen met zijn vader uitbaatte in Qardaka.

De commissaris-generaal heeft over deze stukken op pertinente wijze geoordeeld als volgt:

“De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Op basis van de kopie van het identiteitsdocument van uw vader kan niet worden besloten dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is. U legde namelijk uw eigen identiteitsdocument niet voor. Het eigendomsdocument toont aan dat uw familie een winkel had, iets wat hier op zich niet ter discussie staat. Bovendien mag niet worden vergeten dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is.”

De Raad kan deze vaststellingen integraal bijtreden en maakte ze tot de zijne. De verzoeker laat vervolgens gelden dat de overweging dat algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan genoeg zou zijn om die documenten en hun bewijskracht te weigeren niet kan zonder dat er een concrete en precieze aanleiding is dat er iets verkeerd zou zijn met die documenten. Hij lijkt er met dit betoog echter ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden onzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze zoals *in casu* onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit gezien (onder andere) de hoge graad van corruptie in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. De verzoeker gaat tevens voorbij aan het gegeven dat het louter fotokopieën betreft, waarvan dus ook de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan gelet op het gemakkelijk manipuleerbaar karakter ervan.

Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de motieven over de neergelegde documenten dat de verweerder heeft doen besluiten dat deze documenten de appreciatie van de door de verweerder voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban niet kunnen wijzigen. De verweerder heeft zich hierbij in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet beperkt tot het stellen dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Zo gaat de verzoeker niet in op het vastgestelde gebrek aan bewijs van de verwantschapsband tussen de verzoeker en de man wiens kopieën van een oude taskara worden voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en het wordt door de verzoeker niet betwist, dat hij geen eigen (kopie van) zijn taskara heeft voorgelegd, zodat het de kopie van het identiteitsdocument van verzoekers verklaarde vader hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat het daadwerkelijk zijn vader betreft. Voorts gaat de verzoeker ook niet in op de bevinding dat het niet ter discussie staat dat de verzoeker en zijn vader een winkel hadden, zodat de kopie van de eigendom van deze winkel de vastgestelde tegenstrijdige, onaannemelijke, vage en incoherente verklaringen niet kan opheffen. Verzoekers kritiek omtrent de beoordeling van de bij het CGVS voorgelegde documenten, is derhalve niet dienstig.

De bij de aanvullende nota van 8 maart 2024 gevoegde documenten betreffen verzoekers activiteiten in België. Hieromtrent wordt verwezen naar punt 3.3.4.2. van onderhavig arrest.

De door de verzoeker voorgelegde stukken volstaan derhalve, wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde, niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

De verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad treedt de volgende bevindingen integraal bij:

“Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u de waarheid niet vertelde over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd 1 januari 2004 genoteerd als uw geboortedatum op basis van uw verklaringen (zie fiche Dienst Voogdij d.d. 22.11.2021). Dit zou betekenen dat u 17 jaar was bij aankomst in België op 21 november 2021. Op basis van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 7 december 2021, werd bepaald dat u toen minstens 24 jaar oud was. Wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar uw geboortedatum, gaf u de eerste dag van de eerste maand van het jaar 2004 aan als geboortedatum. U baseerde uw geboortedatum op de gegevens van uw Afghaans identiteitsdocument maar kon deze niet voorleggen. U aanvaardde het resultaat van de leeftijdstest niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 4). Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met het al dan niet bezitten van identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Voogdij verklaarde u geen Afghaanse identiteitsdocumenten te hebben (Fiche Dienst Voogdij, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u uw taskara verloor onderweg (CGVS, p. 3). Wanneer geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat u zich na aankomst wellicht had vergist (CGVS, p. 26). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bijgevolg slaagde u er niet in om uw (beweerde) minderjarigheid aannemelijk te maken. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u in Italië een andere naam en geboortedatum opgaf. U gaf andere identiteitsgegevens op omdat u niet in Italië wou blijven (CGVS, p. 26). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij te allen tijde correcte verklaringen aflegt in verband met zijn identiteit en leeftijd ten aanzien van de autoriteiten. Uw nalaten hieromtrent haalt uw algemene geloofwaardigheid onderuit. Gezien u ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten reeds identiteitsfraude pleegde, kan niet worden uitgesloten dat u opnieuw valse verklaringen aflegde over uw identiteit ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit en leeftijd geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal

niet aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).”

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de leeftijd die de verzoeker opgaf bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, map DVZ, inschrijving van de asielaanvrager, bijlage 26, alsook NPO, p. 3) sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. De stukken van de Dienst Voogdij bevinden zich wel degelijk in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 7 december 2021, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op minimum 24,4 jaar (administratief dossier, map DVZ, beslissing Dienst Voogdij van de FOD Justitie d.d. 7 december 2021). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat de verzoeker eind 2021 alleszins niet 17 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (verklaarde geboortedatum 1 januari 2004). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollège. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

De verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de leeftijd op de taskara wordt afgeleverd aan de hand van de verklaringen van de ouders van het kind en niet op basis van een officieel document zoals een geboorteakte. De verzoeker stelt dat men in Afghanistan doorgaans afgaat op de leeftijd die door de ouders wordt meegedeeld. Volgens de verzoeker houdt het verschil in leeftijd geen wil in om de Belgische autoriteiten te bedriegen. De Raad merkt hieromtrent op dat de verzoeker geen taskara of een kopie ervan heeft voorgelegd. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij de leeftijd heeft meegedeeld die op de taskara is vermeld. Het verschil tussen verzoekers verklaarde leeftijd en zijn medisch vastgestelde leeftijd is *in casu* bovendien opmerkelijk groot. Het gaat immers om een verschil van maar liefst zeven jaar, hetgeen op een verklaarde leeftijd van 17 jaar oud al te groot is om verklaard te kunnen worden door het betoog dat de verzoeker, net zoals andere Afghanen, afging op de leeftijd die hem door zijn ouders werd meegedeeld en die ook zo op de taskara zou zijn aangebracht. De verzoeker moet dan ook worden geacht er zelf van bewust te zijn geweest dat hij niet 17 jaar oud en minderjarig was toen hij in België zijn beschermingsverzoek indiende. Dat er geen wil was om de Belgische autoriteiten te bedriegen, kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker stelt dat vele asielzoekers een andere identiteit en leeftijd opgeven in landen met een slechte reputatie qua onthaal en bescherming, doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de verzoeker in Italië een heel andere naam, nl. S. H., en geboortedatum, 1 maart 2001, opgaf (administratief dossier, map DVZ, brief *Ministero dell'Interno* d.d. 21 december 2021). Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties, belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Daarnaast wordt het thans niet betwist en vindt het steun in de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker bij de Dienst Voogdij verklaarde dat hij nooit een paspoort of taskara heeft gehad (administratief dossier, map DVZ, fiche 'Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling' d.d. 22 november 2021, p. 4) terwijl hij later verklaart dat hij zijn taskara tijdens zijn reis naar België onderweg in Turkije is verloren (NPO, p. 3 ; Verklaring DVZ d.d. 31 maart 2022, p. 11). Er kan niet worden ingezien dat deze tegenstrijdigheid zou te wijten zijn aan een eenvoudige vergissing van de verzoeker. Of men al dan niet in Afghanistan over een taskara beschikte, betreft een eenduidig feit dat niet voor vergissing vatbaar is. Bovendien heeft de verzoeker bij zijn initiële verklaring van 22 november 2021 op eigen initiatief, zonder dat hiernaar werd gevraagd, verklaard dat hij nooit een taskara of paspoort heeft gehad. Dat de verzoeker later verklaart dat hij wel een taskara had maar ze onderweg verloor, plaatst verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling. Dat de verzoeker daarnaast nog geheel ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn leeftijd en dat hij zich reeds in het verleden heeft bediend van aliassen, brengt verzoekers algehele geloofwaardigheid wel degelijk ernstig in het gedrang. De leeftijd en identiteit betreft immers een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met

verzoekers algehele geloofwaardigheid. De bevindingen van de commissaris-generaal blijven derhalve overeind en zij worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt hierbij nog op dat deze bevindingen omtrent verzoekers algehele geloofwaardigheid niet als een determinerend motief worden gehanteerd om geen geloof te hechten aan de door de verzoeker verklaarde problemen met de taliban, doch het is geenszins incorrect van de commissaris-generaal om dit motief eveneens te hanteren en in het licht van de overige aangehaalde motieven te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

De verzoeker kan voorts geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing door louter te poneren dat zijn relaas geloofwaardig is, door te volharden in zijn verklaringen, door bepaalde verklaringen te herhalen en door vage vergoelijkningen aan te brengen als zou er door de druk en de snelheid van het horen bij de DVZ veel kans zijn op verwarring en vergissingen. De verzoeker is bovendien zelf tegenstrijdig waar hij in zijn enig middel enerzijds poneert dat zijn verklaringen bij de DVZ geheel kloppen met zijn verklaringen op het CGVS (*quod non*) en waar hij anderzijds stelt dat het verschil tussen deze verklaringen te wijten is aan het te korte onderhoud op de DVZ.

De bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt:

“Wat betreft uw asielrelaas dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidig beeld kon schetsen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat plaatsvond op 13 december 2022, gaf u duidelijk aan persoonlijke vijanden te hebben. U verklaarde dat de families van de gedode personen in uw winkel jullie persoonlijke vijanden zijn geworden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 7b). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal sprak u met geen woord over dergelijke persoonlijke vijanden. Wanneer u werd gevraagd of u problemen had met specifieke individuen antwoordde u naast de vraag (CGVS, p. 24). U verklaarde dat de taliban ook na uw vertrek op zoek blijven naar u. Volgens uw verklaringen zijn het wel steeds andere talibanleden die langskomen bij uw maternale oom. U verklaarde daarenboven uitdrukkelijk hierbij geen problemen te hebben met bepaalde talibanleden of families van bepaalde talibanleden na de aanval (CGVS, p. 25). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ sprak over persoonlijke vijanden terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde geen problemen te hebben met specifieke personen, zei u plots toch te worden gevisieerd door de families van de slachtoffers van de aanval. U gaf ook aan dat u tijdens het gesprek bij de DVZ verkeerd werd begrepen. Hierdoor leek u zichzelf echter tegen te spreken. U ging verder en zei dat u zeker bent dat de familieleden van de gewonde soldaten u zoeken omdat uw moeder u dit heeft verteld. Een moeder zou niet liegen tegen haar kind (CGVS, p. 25). Uw latere tegenwerping dat u toch problemen kent met de families van de slachtoffers van de aanval kan niet overtuigen gezien uw eerdere verklaringen. De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde bij de DVZ en het Commissariaat-generaal wat betreft uw asielrelaas en hier bovendien geen bevredigende verklaring voor kan geven, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het vreemd dat de overheid enerzijds uw familie beschuldigde van samenwerking met de taliban maar enkel interesse toonde in u wanneer leden van deze overheid na dit gevecht bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 20). Verwacht mag worden dat indien de overheid daadwerkelijk twijfelde aan de banden of relaties tussen uw familie en de taliban, ze tevens interesse toonde in uw vader tijdens hun bezoek aan uw woning. U verklaarde dat de overheid twijfelde of u lid was van de taliban en u verdacht van spionage voor de taliban (CGVS, p. 19, p. 20 en p. 22). Hun vermoeden van spionage was gelinkt aan het gegeven dat de taliban op regelmatige basis langskwamen in uw winkel, er onderdak kregen en gratis goederen meenamen (CGVS, p. 19 en 20). Het is in deze context vreemd dat de overheid geen kritische houding aannam ten opzichte van uw vader gezien hun vermoeden van spionage gebaseerd was op de aanwezigheid van de taliban in jullie winkel. De winkel was niet enkel geruime tijd eigendom van uw vader, maar bovendien was hij ook nog steeds actief in de winkel. U gaf aan dat hij u hielp in de winkel gezien uw jonge leeftijd en uw gebrek aan ervaring (CGVS, p. 20). Er mag worden verwacht dat bij uw afwezigheid de overheid op zijn minst uw vader ondervroeg naar de banden tussen uw familie en de taliban. Verder gaf u aan dat uw familie een brief ontving van de overheid. In deze brief werd u gevraagd zich bij de overheid te melden. Er moet worden vermeld dat u bij de DVZ niet sprak over deze brief. Nochtans was u tijdens dit gesprek op de hoogte van het feit dat uw familie deze brief had ontvangen. Het lijkt er aldus op dat u zaken aan uw asielrelaas toevoegt waarvan verwacht mag worden dat u deze eerder zou aanhalen.

Bovendien konden ook uw oppervlakkige verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigen. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u bij de DVZ met geen woord sprak over enige gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleek dat er verschillende zaken zijn gebeurd. Ondanks u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer u voor het eerst contact had met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan is het duidelijk dat u over al deze gebeurtenissen reeds op de hoogte was tijdens het gesprek bij de DVZ. Wat betreft uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent beweerde u in eerste instantie dat u voor het eerst opnieuw

contact had met uw familie negen maanden na uw aankomst in België (CGVS, p. 6 en 14). Later bleek echter dat u negen maanden na uw vertrek uit Afghanistan opnieuw contact had met uw familie (CGVS, p. 24). Ondanks deze onduidelijkheid was u zeker op de hoogte van de gebeurtenissen op het moment van uw gesprek bij de DVZ gezien dit gesprek plaatsvond één jaar na uw aankomst in België. Het is dan ook vreemd dat u de gebeurtenissen na uw vertrek, namelijk de vernieling van uw winkel, de brieven van de taliban en hun bezoeken aan de woning van uw oom niet ter sprake bracht bij de DVZ. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt die bijdragen aan zijn vrees voor vervolging. De vaststelling dat u dergelijke kernelementen niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas en bijgevolg uw vrees voor vervolging bij terugkeer.

Wat betreft deze gebeurtenissen na uw vertrek kon u daarenboven hierover enkel vertellen in vage bewoordingen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. Volgens u zijn de taliban nog steeds op zoek naar u. U haalde vaag aan dat mensen met brieven rondlopen in de dorpen. Er wordt aan de mensen gevraagd om bij hen te melden indien bepaalde personen worden gezien (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dat de taliban langskomen op zoek naar u bij uw maternale oom thuis. Over het aantal bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom tastte u evenwel in het duister (CGVS, p. 25). U gaf in dit verband wel aan dat ze soms maandelijks bij hem langskwamen, soms om de twee maanden en soms zelfs twee keer per maand (CGVS, p. 25). Tijdens deze bezoeken wordt het huis van uw oom soms doorzocht (CGVS, p. 14). Omtrent deze bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom kon u evenmin duidelijk aangeven wanneer de taliban u voor het eerst daar kwamen zoeken nadat u Afghanistan had verlaten. U gevraagd bij het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer ze voor het eerst langskwamen bij uw oom, tastte u hierover in het duister. U gaf in dit verband te kennen niet over deze informatie te beschikken aangezien uw maternale oom en uw moeder beiden niet geschoold zijn en dus de exacte datum van dit eerste bezoek niet kennen (CGVS, p. 14). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd wanneer de taliban voor het eerst langskwamen na uw vertrek uit Afghanistan deed u uitschijnen dat dit ongeveer twee of drie dagen na de machtsvername gebeurde (CGVS, p. 24). Het is vreemd dat u dit eerste bezoek niet eerder tijdens het persoonlijk onderhoud concreet kon situeren in de tijd daar het plaatsvond rond één van de belangrijkste gebeurtenissen in de recente geschiedenis van Afghanistan. Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan nog steeds zoveel moeite en energie steken in hun zoektocht naar u. Gelet op voorgaande kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom.

Bovendien konden ook uw verklaringen met betrekking tot de huidige verblijfplaats van uw vader niet overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban hem nog steeds gevangen houden, dit bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5, p. 12, p. 26 en 27). Het moet voor de taliban reeds duidelijk zijn dat u zich zo lang na de aanval op uw winkel niet plots zal aanmelden bij hen. Dat ze uw vader alsnog blijven vasthouden is dan ook weinig aannemelijk. Verder beweerde u dat de taliban brieven stuurden naar uw familie. U slaagde er echter niet in deze brieven voor te leggen doordat uw moeder deze brieven niet meenam toen ze verhuisde (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de vasthouding van uw vader en de brieven die uw familie zou hebben ontvangen.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op het gegeven dat u ook over het in brand steken door de taliban van uw winkel na uw vertrek slechts in vage en derhalve weinig overtuigende bewoordingen kon vertellen. Ook over deze gebeurtenis kon u immers niet aangeven wanneer dit is gebeurd. U stelde in dit verband dat uw maternale oom u deze informatie niet gaf. Volgens u werd deze informatie niet met u gedeeld opdat u zich niet te veel zorgen zou maken (CGVS, p. 9 tem 11). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Het houdt namelijk totaal geen steek dat uw maternale oom u wel zou vertellen dat de winkel in brand werd gestoken maar niet wou vertellen wanneer dit gebeurde om u zodoende emotioneel niet te belasten. Bovendien mag er verwacht worden dat u meer moeite zou ondernomen hebben om deze informatie te bekomen gezien de gebeurtenis verband houdt met uw vrees voor vervolging. Gelet op voorgaande kan tevens weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het in brand steken van uw winkel door de taliban.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Op basis van de kopie van het identiteitsdocument van uw vader kan niet worden besloten dat deze persoon daadwerkelijk uw vader is. U legde namelijk uw eigen identiteitsdocument niet voor. Het eigendomsdocument toont aan dat uw familie een winkel had, iets wat hier op zich niet ter discussie staat. Bovendien mag niet worden vergeten dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het

algemeen erg onzeker is waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich reeds bijzonder relatief is."

Het betoog dat het, gelet op het gegeven dat bij de DVZ werd gevraagd om een kort overzicht van alle feiten die tot zijn vlucht hebben geleid, begrijpelijk is dat de verzoeker vergat om te vertellen wat er na zijn vertrek met zijn familie is gebeurd, kan niet overtuigen. Immers blijkt uit het administratief dossier dat aan de verzoeker eveneens werd gevraagd of hij alle problemen heeft uiteengezet en of hij, naast de eerder verklaarde problemen, nog andere problemen heeft gehad en dat er eerder eveneens werd gevraagd wat de verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij denkt dat er bij terugkeer zou kunnen gebeuren (administratief dossier, Vragenlijst d.d. 13 december 2022, vragen 4 en 7). Bovendien blijkt dat de ingevulde vragenlijst aan de verzoeker integraal in het Pashtou werd voorgelezen, waarna hij zonder voorbehoud heeft ondertekend en waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, Vragenlijst d.d. 13 december 2022). Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde de verzoeker uitdrukkelijk dat het verhoor op de DVZ goed is verlopen en dat hij er in het kort alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (NPO, p. 3). De verzoeker werd tijdens zijn onderhoud op het CGVS, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, wel degelijk gewezen op het feit dat hij bij de DVZ niet heeft vermeld dat de taliban nog regelmatig zijn familie opzoeken (NPO, p. 25). Het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ en een duidelijk beeld te schetsen van zijn vluchtmotieven.

Waar de verzoeker stelt dat hij in de war was bij de vraag over het tijdstip van zijn eerste contact, na zijn vertrek, met zijn familie (9 maanden na het vertrek uit Afghanistan of 9 maanden na zijn aankomst in België), merkt de Raad op dat deze vastgestelde tegenstrijdigheid als dusdanig door de verweerder niet wordt aangewend in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De verweerder heeft enkel geschetst dat de verzoeker bij het interview op de DVZ van 13 december 2022 (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst d.d. 13 december 2022) - ongeacht de kwestie of hij 9 maanden na zijn aankomst in België dan wel 9 maanden na zijn vertrek uit Afghanistan voor het eerst terug contact had met zijn familie in Afghanistan - wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van de op het CGVS voor het eerst meegedeelde gebeurtenissen na zijn vertrek nu het interview op de DVZ in elk van de beide verklaarde hypothesen plaatsvond nadat de verzoeker terug contact had gehad met zijn familie. Dat het mogelijks om een loutere verwarring gaat, doet dan ook geen afbreuk aan de volgende pertinente vaststellingen: "*Ondanks u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer u voor het eerst contact had met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan is het duidelijk dat u over al deze gebeurtenissen reeds op de hoogte was tijdens het gesprek bij de DVZ. Wat betreft uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent beweerde u in eerste instantie dat u voor het eerst opnieuw contact had met uw familie negen maanden na uw aankomst in België (CGVS, p. 6 en 14). Later bleek echter dat u negen maanden na uw vertrek uit Afghanistan opnieuw contact had met uw familie (CGVS, p. 24). Ondanks deze onduidelijkheid was u zeker op de hoogte van de gebeurtenissen op het moment van uw gesprek bij de DVZ gezien dit gesprek plaatsvond één jaar na uw aankomst in België. Het is dan ook vreemd dat u de gebeurtenissen na uw vertrek, namelijk de vernieling van uw winkel, de brieven van de taliban en hun bezoeken aan de woning van uw oom niet ter sprake bracht bij de DVZ.*"

De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dat het niet te vergoelijken valt dat de verzoeker de vernieling van de winkel, de brieven van de taliban en hun bezoeken aan de woning van zijn oom, niet ter sprake bracht bij de DVZ. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt die bijdragen aan zijn vrees voor vervolging. De vaststelling dat de verzoeker dergelijke kernelementen omtrent het actueel karakter van zijn verklaarde vrees voor vervolging niet vermeldde bij de DVZ, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas en bijgevolg van zijn vrees voor vervolging bij terugkeer.

De verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de verweerder hem verwijt dat hij geen verdere informatie kan geven omtrent de verblijfplaats van zijn vader. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Wel wordt geoordeeld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de huidige verblijfplaats van zijn vader niet aannemelijk zijn omdat het weinig geloofwaardig is dat zijn vader nog steeds, bijna twee jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan, zou worden gevangen gehouden door de taliban terwijl het voor de taliban reeds duidelijk moet zijn dat de verzoeker zich na al die tijd niet meer plots zal aanmelden bij hen. Het moet voor de taliban reeds duidelijk zijn dat de verzoeker zich zo lang na de aanval op zijn winkel niet plots zal aanmelden bij hen. De verzoeker gaat hierop niet concreet in en hij brengt niets concreets bij dat deze beoordeling in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar de verzoeker stelt dat hij geen kans heeft gehad om nadere verduidelijkingen aan te brengen inzake de vaagheid van zijn verklaringen omtrent het in brand steken van de winkel, merkt de Raad op dat de verzoeker zelf heeft verklaard dat hij aan zijn oom wel vroeg wanneer dit is gebeurd, maar dat zijn oom enkel heeft verteld dat de winkel in brand werd gestoken zonder te antwoorden op de vraag wanneer dit dan was (NPO, p. 9-10). In deze omstandigheden valt niet in te zien wat de verweerder hieromtrent nog meer diende te vragen dan de vragen die hieromtrent werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud (Wanneer werd de winkel in brand gestoken? Hoelang na uw vertrek ongeveer? Heeft u gevraagd wanneer de winkel in brand werd gestoken? Heeft u enig idee wanneer? Gaat het over weken of maanden na uw vertrek? Door wie werd de winkel in brand gestoken? Hoe weet u dit? Waarom werd de winkel in brand gestoken?). De verzoeker betwist niet en het vindt steun in de voorliggende stukken, dat hij niet eens bij benadering kon aangeven wanneer de winkel precies in brand werd gestoken. De Raad treedt de verweerder bij waar deze op goede en pertinente gronden heeft geoordeeld dat er van de verzoeker verwacht mag worden dat hij meer moeite zou ondernomen hebben om deze informatie te bekomen gezien de gebeurtenis verband houdt met zijn vrees voor vervolging, en dat er, gelet op hetgeen voorafgaat en bij gebrek aan enig stavingstuk, weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaarde brandstichting door de taliban.

De verzoeker slaagt er evenmin in om te weerleggen dat het onaannemelijk is dat enkel de verzoeker door de overheid werd opgezocht in verband met een vermoeden van spionage voor de taliban, terwijl zij dit vermoeden baseren op het gegeven dat de taliban op regelmatige basis langskwamen in de winkel, er onderdak kregen en gratis goederen meenamen (NPO, p. 19 en 20). Door enkel zijn verklaringen te herhalen, en door vaagweg te stellen dat zijn vader en opa te oud zijn om nog verdacht te worden van eender wat en dat het een traditie is dat de winkel op naam van zijn vader en opa stond, weerlegt de verzoeker niet dat het in deze context vreemd is dat de overheid geen kritische houding aannam ten opzichte van zijn vader nu deze nog steeds actief was in de winkel en er de verzoeker hielp gelet op zijn jonge leeftijd en gebrek aan ervaring. De verzoeker verklaarde inderdaad dat zijn vader hem altijd hiep in de winkel en dat hij ook goederen van de bazaar naar de winkel bracht (NPO, p. 20). De verzoeker verklaarde tevens dat de overheid naar zijn ouderlijk huis kwam en dat ze aan zijn ouders zeiden dat zij plaats gaven aan de taliban, daar de taliban altijd naar hun winkel konden komen (NPO, p.9-10). Het is in die omstandigheden inderdaad opmerkelijk en niet aannemelijk dat de overheid enkel naar de zoon des huizes op zoek zou zijn en dat zij zijn vader niet verder ondervroegen omtrent de banden tussen verzoekers familie en de taliban. Door beknopt de verklaringen op het CGVS te herhalen, waar de verzoeker verklaarde dat de winkel eerst van zijn vader was en daarna wegens de hoge leeftijd van zijn vader op zijn naam werd gezet en door vaagweg te stellen dat dit traditie is in Afghanistan, zonder echter in te gaan op de pertinente en decisieve vaststelling dat de verzoeker verklaarde dat zijn vader nog steeds actief was in de winkel en door vaagweg te stellen dat zijn eigen verklaring vrij logisch is terwijl het niet logisch is dat alle mannen in de familie zouden worden verdacht, werpt de verzoeker geen ander licht op het onaannemelijke karakter van deze verklaarde gang van zaken. Het betoog dat er iemand naar de winkel is gekomen om de taliban ervan te verwittigen dat de overheid ter plaatse was aangekomen, en verzoekers loutere eigen mening dat hieruit blijkt dat het wel geloofwaardig is dat hij door de overheid ervan werd verdacht de taliban te helpen, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoeker gaat voor het overige niet in op de vaststelling dat hij tevens verklaarde dat zijn familie een brief ontving waarin de overheid vroeg dat de verzoeker zich bij hen zou aanmelden, doch dat hij hierover niets heeft gezegd bij de DVZ en deze brief ook niet bijbracht.

Ook de volgende vaststellingen worden door de verzoeker totaal ongemoeid gelaten:

“Wat betreft uw asielrelaas dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidig beeld kon schetsen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat plaatsvond op 13 december 2022, gaf u duidelijk aan persoonlijke vijanden te hebben. U verklaarde dat de families van de gedode personen in uw winkel jullie persoonlijke vijanden zijn geworden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 7b). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal sprak u met geen woord over dergelijke persoonlijke vijanden. Wanneer u werd gevraagd of u problemen had met specifieke individuen antwoordde u naast de vraag (CGVS, p. 24). U verklaarde dat de taliban ook na uw vertrek op zoek blijven naar u. Volgens uw verklaringen zijn het wel steeds andere talibanleden die langskomen bij uw maternale oom. U verklaarde daarenboven uitdrukkelijk hierbij geen problemen te hebben met bepaalde talibanleden of families van bepaalde talibanleden na de aanval (CGVS, p. 25). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ sprak over persoonlijke vijanden terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde geen problemen te hebben met specifieke personen, zei u plots toch te worden gevisieerd door de families van de slachtoffers van de aanval. U gaf ook aan dat u tijdens het gesprek bij de DVZ verkeerd werd begrepen. Hierdoor leek u zichzelf echter tegen te spreken. U ging verder en zei dat u zeker bent dat de familieleden van de gewonde soldaten u zoeken omdat uw moeder u dit heeft verteld. Een moeder zou niet liegen tegen haar kind (CGVS, p. 25). Uw latere tegenwerping dat u toch problemen kent met de families van de slachtoffers van de aanval kan niet overtuigen gezien uw eerdere verklaringen. De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde bij de DVZ en het Commissariaat-generaal wat betreft uw asielrelaas en

hier bovendien geen bevredigende verklaring voor kan geven, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

(...)

Wat betreft deze gebeurtenissen na uw vertrek kon u daarenboven hierover enkel vertellen in vage bewoordingen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. Volgens u zijn de taliban nog steeds op zoek naar u. U haalde vaag aan dat mensen met brieven rondlopen in de dorpen. Er wordt aan de mensen gevraagd om bij hen te melden indien bepaalde personen worden gezien (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dat de taliban langskomen op zoek naar u bij uw maternale oom thuis. Over het aantal bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom tastte u evenwel in het duister (CGVS, p. 25). U gaf in dit verband wel aan dat ze soms maandelijks bij hem langskwamen, soms om de twee maanden en soms zelfs twee keer per maand (CGVS, p. 25). Tijdens deze bezoeken wordt het huis van uw oom soms doorzocht (CGVS, p. 14). Omtrent deze bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom kon u evenmin duidelijk aangeven wanneer de taliban u voor het eerst daar kwamen zoeken nadat u Afghanistan had verlaten. U gevraagd bij het begin van het persoonlijk onderhoud wanneer ze voor het eerst langskwamen bij uw oom, tastte u hierover in het duister. U gaf in dit verband te kennen niet over deze informatie te beschikken aangezien uw maternale oom en uw moeder beiden niet geschoold zijn en dus de exacte datum van dit eerste bezoek niet kennen (CGVS, p. 14). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd wanneer de taliban voor het eerst langskwamen na uw vertrek uit Afghanistan deed u uitschijnen dat dit ongeveer twee of drie dagen na de machtsovername gebeurde (CGVS, p. 24). Het is vreemd dat u dit eerste bezoek niet eerder tijdens het persoonlijk onderhoud concreet kon situeren in de tijd daar het plaatsvond rond één van de belangrijkste gebeurtenissen in de recente geschiedenis van Afghanistan. Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan nog steeds zoveel moeite en energie steken in hun zoektocht naar u. Gelet op voorgaande kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan de woning van uw oom.”

Het betoog van de verzoeker is niet dienstig om het geheel van de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

3.3.4.2. Verwestering

De verzoeker brengt in de aanvullende nota van 8 maart 2024 een aantal fotokopieën bij onder de noemer “bewijs van zijn werk” en “getuigenissen van zijn collega’s en vrienden”. Het gaat met name om twee arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur van respectievelijk 23 oktober 2023 tot 22 januari 2024 en van 23 januari 2024 tot 22 april 2024, waaruit blijkt dat de verzoekers wordt aangeworven in de functie van magazijnmedewerker bij de firma L.G. te Sint-Katelijne-Waver, vier ondertekende, doch ongedateerde verklaringen van verantwoordelijken en collega’s die verklaren dat de verzoeker bij dit bedrijf een correcte, beleefde, hardwerkende, vriendelijke, respectvolle en zeer behulpzame werknemer is die Nederlands probeert te leren, en een tewerkstellingsattest d.d. 4 maart 2024 waarbij de *Human Resources*-verantwoordelijke aangeeft dat verzoekers contract van bepaalde duur normaal gezien vanaf 23 april 2024 zal worden omgezet in een contract van onbepaalde duur. In de aanvullende nota wordt over deze stukken niet concreets gesteld, behalve de benoeming ervan als “bewijs van werk” en “getuigenissen van collega’s en vrienden”. Hoe deze elementen dan precies een probleem zouden opleveren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, wordt in de aanvullende nota op geen enkele wijze verduidelijkt. Ter terechtzitting stelt de verzoeker dat hij inmiddels goed geïntegreerd is, vele vrienden heeft, dat hij hier werkt, dat hij ook uitgaat en alcohol drinkt en dat hij een afspraak heeft om Nederlandse lessen te volgen.

In zoverre de verzoeker zich met deze elementen beroept op een risico op vervolging wegens (gepercipieerde) verwestering, acht de Raad het vooreerst van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December

2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aankankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren

de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In weerwil van het ter terechtzitting naar voor gebrachte betoog van de raadvrouw van de verzoeker dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de recente situatie van terugkeerders uit het Westen, moet worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De verzoeker slaagt er met de loutere verwijzing naar zijn tewerkstelling in België en zijn vage beweringen omtrent zijn integratie en wil om Nederlands te leren niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing dienaangaande die de Raad kan bijtreden:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zoals hierboven vermeldt bracht uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Met de loutere verwijzing naar zijn recente tewerkstelling en zijn vage beweringen omtrent zijn integratie (het hebben van vrienden, het drinken van alcohol, het uitgaan en zijn wil om Nederlands te leren) in België toont de verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd, of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Het louter verwijzen naar (de stukken omtrent) verzoekers tewerkstelling die gunstig en naar tevredenheid van de werkgever en collega's verloopt, volstaat niet. Ook de loutere bewering dat de verzoeker uitgaat, hier vele vrienden heeft, Nederlands wil leren en alcohol drinkt, kan zulks niet aantonen. Ter terechtzitting gevraagd welke alcohol de verzoeker drinkt, antwoordt hij dat hij bier drinkt. Op de vraag welk bier hij dan het liefste lust, antwoordt de verzoeker echter dat hij het gewoon uit de kast neemt, maar niet weet welk merk het is. Daarnaast geeft de verzoeker ook aan dat hij wel foto's heeft van zijn uitgaansactiviteiten, maar dat hij ze heeft verloren. Deze verklaringen zijn zeer bevreemdend, derwijze dat de Raad geen geloof kan hechten aan de ter terechtzitting geuite bewering dat de verzoeker alcohol drinkt en zich in het uitgaansleven begeeft.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat de verzoeker nergens *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen

kenmerken of gedragingen. De verzoeker is een volwassen man die verklaart Afghanistan in mei 2021 te hebben verlaten (Verklaring DVZ, p. 13) en wiens vormende jaren zich aldus in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens het leeftijdsonderzoek was de verzoeker in december 2021 minstens 24,4 jaar oud. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was de verzoeker bijgevolg minstens 23 jaar oud. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Het kan niet zo maar worden aangenomen dat de verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. De verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekers familie (moeder, broer en zus, halfbroers en -zussen, en maternale oom) zich nog steeds in hun dorp in Afghanistan bevinden. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat uit zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog steeds een praktiserend soennitisch moslim is. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf, tewerkstelling in België sinds november 2021 en naar zijn pogingen om de Nederlands taal te leren, maakt de verzoeker nog niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De verzoeker doet geen enkele poging om concreet te duiden op welke wijze deze tewerkstelling zou duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier heeft gewerkt bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld, vrienden heeft en Nederlands wil leren, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, bijgevolg nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf alhier op de consequenties bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder maakt de verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad besluit dat door de verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in België dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. De verzoeker vraagt blijkens de voorliggende stukken op deze gronden ook niet om de subsidiaire bescherming. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevatten indicaties dat de verzoeker een dergelijk risico loopt.

3.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” of nog dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het Hof van Justitie bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn.

Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie.

De ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De verzoeker toont, met zijn vele verwijzingen naar de huidige socio-economische situatie en hongersnood in Afghanistan, evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt. Een dergelijk reëel risico op ernstige schade kan immers in beginsel niet blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, §1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Het vage betoog ter terechtzitting dat de taliban intussen 3,5 jaar aan de macht zijn, en dat ten gevolge van het taliban-beleid bepaalde economieën worden gesloten, zoals het uitgangsleven en de sportevenementen, en dat vrouwen uitgeschakeld worden van het sociaal leven, wordt door de verzoeker niet betrokken op zijn persoonlijke situatie. Hiermee wordt evenmin afbreuk gedaan aan de bovenstaande bevinding dat niet blijkt dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, zus, halfbroers en -zussen, maternale oom, en neven en nichten nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; NPO, p. 4-11). Daarenboven verklaarde de verzoeker dat zijn maternale oom er financieel goed bij stond nu hij veel velden heeft en ook een tractor (NPO, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker, met zijn verwijzing naar de veranderde veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting, in repliek op de aanvullende nota van de verweerder, verwijst naar 's Raads arrest nr. 297 075 van 14 november 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien wordt niet *in concreto* aangetoond dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De Raad wijst er bovendien nog op dat, zo weze herhaald, de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota de landeninformatie wel degelijk heeft geactualiseerd.

Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verweerder, zoals aangehaald in de door verweerder overgemaakte aanvullende nota, nog steeds niet actueel genoeg is, wordt niet concreet aangetoond dat de informatie waarop de voormelde analyse is gesteld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De Raad merkt op dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad onderstreept dat de verweerder een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie heeft aangeleverd waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekers advocaat laat uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers

land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

In casu zijn er bovendien geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan aldus geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023. Dergelijke individuele elementen blijken *in casu* niet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Waar de verzoeker in het *petitum* van het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE